

Wilja Blankholm Kellerups studentertale

Taler

Wilja Blankholm Kellerup
Student fra Niels Steensens
Gymnasium og Grundskole

Dato

26. juni 2026

- 1 Hvis man havde stillet os op her for tre år siden, og sagt at vi om tre år ville sidde her med studenterhuer på, efter ikke mindre end fire forskellige rektorer – alt fra grønne Randers drenge til inspirerende ildsjæle – et langt studieretningsprojekt, studieturer og lange torsdag eftermiddage, at vi ville sidde her efter at have
5 overlevet hvad der føltes som en milliard eksaminer, og efter at have fundet ud af at voksenlivet ikke bare magisk startede den dag vi fyldte 18 år,

- Ja, så tror jeg faktisk ikke helt vi havde troet på det. Ikke fordi det lød umuligt, men fordi tre år den gang føltes uoverkommeligt, (og) som en evighed. Og
10 alligevel er vi her, lige nu, lige her. Sammen.

- Så hvis I lige et øjeblik kigger rundt i rummet, ikke på scenen, ikke på lærerne, ikke på jeres forældre, men på hinanden, så sidder der mennesker her, som har delt en helt særlig tid af jeres liv. Mennesker der har set jer som forvirrede
15 1.g'ere, mennesker der har set jer komme for sent, komme igennem, komme videre, og det er egentlig det jeg gerne vil tale om nu. For vi troede måske vi kom her for en studentereksamen (og det fik vi heldigvis også) men jeg tror det vigtigste vi har fået, er hinanden.

- 20 For, prøv at tænke tilbage til den første dag. Mange af os kom herind uden rigtig at kende nogen. Vi stod med sommerfugle i maven og prøvede at se mere afslappede ud end vi var (måske lidt som jeg gør det nu). Vi ledte efter klasselokaler, efter bekendte ansigter, og efter et sted at høre til.

- Dengang var vi en årgang på mere end 120 elever, når man kigger rundt nu skal
25 der ikke et geni til at se, at vi den dag i dag er betydeligt færre. Nogen skiftede gymnasium, nogen fandt ud af at deres vej lå et andet sted, nogen foretog hvad der bedst kan beskrives som et mindre flugtforsøg, og nogen var vi endda så heldige at få retur efter flugten.

Det siger vel egentlig ret meget om gymnasiet, for gymnasiet er ikke bare et sted

man går i skole. Det er et sted hvor man prøver sig selv af. Et sted hvor man finder ud af, hvem man er, og hvem man gerne vil være, og selvom ikke alle endte med at sidde her i dag, så synes jeg godt vi kan tillade os at være ret stolte af os der gør. Ikke fordi vi nødvendigvis var de dygtigste, men fordi vi blev ved.

35

Og så var der alt det undervejs... for havde nogen bedt os beskrive vores gymnasietid, ville de fleste af os, nok ikke starte med pensum. Vi ville starte med mennesker, og vi ville starte med de mærkelige, sjove og helt hverdagsagtige øjeblikke. Studieture, retræter, galla, fredagscafeer, de sociale klubber, lange busture, lange skoledage og endnu længere eksamensperioder. Vi ville starte med de spontane samtaler på gangene, de fem minutter før timen og de femten minutter efter timen, Toms mad og alle de øjeblikke som aldrig kom på skemaet, men som alligevel endte med at fylde allermest.

40

Vi har skrevet SRP, og jeg tror ikke at jeg fornærmer nogen når jeg siger at det var en opgave med et klart før, og et klart efter. En opgave der efterlod os mærkede, nogle lærte at man kan bruge timer på at flytte rundt på kommaer, andre at tre ligninger kan sige mere end 100 ord og vi indså at ChatGBT ikke kan løse alle vores udfordringer for os – endnu – og heldigvis for det! For det er også lidt det smukke ved gymnasiet. Vi har kastet os ud i ting, vi ikke troede vi kunne, og vi fandt ud af at vi godt kunne alligevel. Måske ikke altid elegant, måske ikke altid i første forsøg, men vi gjorde det! Og vi gjorde det sammen.

45

50

Når man zoomer ud, er det egentlig ikke de enkelte præstationer man husker. Det er følelsen af dem. Jeg tror ikke nødvendigvis vi husker hvad vi fik i en eller anden aflevering i november i 2.g, men vi husker hvem vi sad ved siden af. Hvem der hjalp en. Hvem der fik en til at grine og hvem der gjorde en grå dag lidt mere farverig. Det er måske også derfor at det føles lidt mærkeligt at sidde her i dag. For vi ved alle sammen godt, at det ikke kun er en afslutning – det er også et farvel. Et farvel til en hverdag, til et sted som i tre år (!) har dannet rammen for vores liv. Den samme skole, de samme gange, den samme gård og de samme klasselokaler. I dag siger vi farvel til et sted vi har været næsten hver eneste dag, og som om få timer vil blive til et sted vi engang gik. I dag siger vi farvel til nogle mennesker vi har lært af, grinet med (og af), mennesker vi har set ligeså meget som vores familiemedlemmer, og det er egentlig på den måde ret utroligt at tænke på, hvor hurtigt noget – og vigtigere: Nogen – kan gå fra at være hele ens hverdag, til at blive et mindre... (og anonyme profilbilleder på diverse sociale medieplatforme).

55

60

65

70 Derfor vil jeg også gerne benytte lejligheden til at sige tak. Tak til vores lærere. Tak fordi I har udfordret os, tak fordi I har holdt ud, når vi var trætte, uoplagte, eller overbevidste om at netop jeres fag var urimeligt svært. Tak fordi I ikke kun har undervist os, men også været med til at forme os.

75 Og til vores familier, tak fordi I har lyttet til bekymringer om afleveringer, karakterer og eksaminer, tak fordi I har kørt os, støttet os, opmuntret os og troet på os, og måske vigtigst af alt: Tak fordi I har været med til at give os nogle af de mennesker der i dag er blevet vores bedste venner.

80 Og så er der en sidste ting jeg gerne vil sige, og da jeg selv er løbet tør for gode ord, vil jeg låne nogle fra Hans Scherfigs berømte skoleroman, Det forsømte Foraar, de lyder sådan her:

“Man når også at dø engang, og det er synd, hvis man så har forsømt at leve.”

85 Og det lyder måske lidt voldsomt til en dimission, men jeg tror faktisk at det rammer noget vigtigt. For når vi ser tilbage på gymnasietiden, så håber jeg ikke kun at vi tænker på opgaver, karakterer og eksaminer. Jeg håber også, at vi tænker på alt det, der skete imellem dem.

90 For vi nåede faktisk at leve her. Vi nåede at få nye venner, miste nogen, finde andre, forelske os, blive skuffede og vi nåede at grine - og græde – vi nåede at dumme os og vi nåede at udvikle os. Vigtigst af alt, så nåede vi at blive lidt mere os selv, og lidt mere af hinanden.

95 Der findes et ord, jeg er blevet ret glad for. Ordet er “livsvidner”. Livsvidner er mennesker som har set en bestemt periode af dit liv, med deres egne øjne. Mennesker som kan huske en del af dig, som du måske selv er ved at glemme. Og det er måske det fineste vi tager med herfra, for der var en tid før gymnasiet, og der kommer en tid efter gymnasiet, men de her tre år af vores liv kommer vi
100 altid til at dele. Vi kommer måske til at bo forskellige steder, arbejde forskellige steder, studere forskellige ting, men når vi møder hinanden om et, fem eller tyve år, så vil vi stadig kunne sige “kan du huske den gang på NSG” og så vil vi vide præcis hvad den anden mener. For vi var der, og vi var der sammen. Så til mine
105 medstudenter, tillykke, ikke kun med huen, men med alt det der ligger bag den. Tak for fællesskabet, tak for minderne, tak fordi I har gjort de her år helt særlige, og tak fordi I - måske helt uden at vide det - er blevet en del af hinandens

historier. Tillykke til os alle sammen.

110

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler og producent

115

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

120

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/wilja-blankholm-kellerups-studentertale-2026>

125

130

135

140

145